

Delna zamenjava in nastop funkcije devetih novih članov Sodišča

Predstavniki vlad držav članic Evropske unije so s sklepi z dne 2. septembra 2020, 19. februarja 2021, 21. aprila 2021, 2. junija 2021 in 7. julija 2021 obnovili mandat šestih sodnikov in ene sodnice Sodišča, in sicer Koena Lenaerts, Larsa Baya Larsna, Siniše Rodina, Françoisa Biltgena, Eugena Regana, Niila Jääskinena in Küllike Jürimäe, za obdobje od 7. oktobra 2021 do 6. oktobra 2027.

S sklepi z dne 19. februarja 2021, 21. aprila 2021, 2. junija 2021 in 7. julija 2021 so bili za sodnike in sodnici Sodišča za obdobje od 7. oktobra 2021 do 6. oktobra 2027 imenovani Maria Lourdes Arastey Sahún, ki je nadomestila Rosario Silvo de Lapuerto, Zoltán Csehi, ki je nadomestil Endreja Juhásza, Octavia Spineanu-Matei, ki je nadomestila Camelio Toader, Miroslav Gavalec, ki je nadomestil Daniela Švábyja, in Dimitrios Gratsias, ki je nadomestil Michaila Vilarasa.

Predstavniki vlad držav članic Evropske unije so s sklepi z dne 19. februarja 2021, 21. aprila 2021 in 7. julija 2021 obnovili mandat dveh generalnih pravobranilcev in ene generalne pravobranilke Sodišča, in sicer Manuela Camposa Sánchez-Bordone, Athanasiosa Rantosa in Juliane Kokott, za obdobje od 7. oktobra 2021 do 6. oktobra 2027.

S sklepi z dne 21. aprila 2021, 7. julija 2021 in 8. septembra 2021 so bili za generalne pravobranilce Sodišča imenovani Anthony Michael Collins, ki je nadomestil Gerarda Hogana, za obdobje od 7. oktobra 2021 do 6. oktobra 2024 ter Laila Medina, ki je nadomestila Henrika Saugmandsgaarda Øeja, Nicholas Emiliou, ki je nadomestil Michala Bobka, in Tamara Čapeta, ki je nadomestila Evgenija Tancheva, za obdobje od 7. oktobra 2021 do 6. oktobra 2027.

Ob prenehanju funkcije in odhodu Rosario Silve de Lapuerte, Michaila Vilarasa, Endreja Juhásza, Camelio Toader, Daniela Švábyja, Henrika Saugmandsgaarda Øeja, Michala Bobka, Evgenija Tancheva in Gerarda Hogana ter ob prisegi in nastopu funkcije novih članov institucije bo danes na sedežu Sodišča Evropske unije potekala slavnostna seja.

Neposredni prenos slavnostne seje bo potekal od 17.30 dalje na spletnem mestu, ki je dostopno na tej povezavi: <http://c.connectedviews.com/01/LiveMeetings/cdj>.

Predstavitev novih članov

Maria Lourdes Arastey Sahún

sodnica

Maria Lourdes Arastey Sahún, rojena leta 1959 v Tarragoni (Španija), je študirala na Universitat de Barcelona (univerza v Barceloni, Španija) in tam pridobila diplomo iz prava leta 1983, med letoma 1984 in 1985 pa je opravila poklicno izobraževanje za sodnike na Escuela Judicial (državna šola za sodnike, Španija).

Imenovana je bila za sodnico na Juzgado de Distrito de Sant Feliu de Llobregat (okrožno sodišče v Sant Feliu de Llobregat, Španija) in Juzgado de distrito de Barcelona (okrožno sodišče v

Barceloni, Španija), kjer je delala od leta 1985 do leta 1989. Leta 1989 je bila eno leto zaposlena pri Juzgado de lo Social n° 7 de Barcelona (delovno in socialno sodišče št. 7 v Barceloni, Španija), nato pa se je pridružila senatu za socialne zadeve pri Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (vrhovno sodišče Katalonije, Španija), pri katerem je ostala do leta 2009. Leta 2009 je bila imenovana za sodnico na Tribunal Supremo (vrhovno sodišče, Španija). Od leta 2013 do leta 2021 je bila tudi sodnica na upravnem sodišču Organizacije Severnoatlantske pogodbe (NATO) (Bruselj, Belgija).

Maria Lourdes Arastey Sahún se je vzporedno s poklicno potjo v pravosodju posvečala tudi poučevanju. Od leta 1998 do leta 2008 je bila izredna profesorica za delovno pravo in pravo socialne varnosti na Universitat de Barcelona. Prav tako je bila predavateljica v nacionalnih centrih za pravosodne študije, zlasti v Španiji (redno), Bolgariji (2008) in Romuniji (2008), ter na visoki šoli Juan Carlos I za Srednjo Ameriko in Karibe (2006). Maria Lourdes Arastey Sahún je predavala in sodelovala na seminarjih na številnih univerzah. Sodelovala je tudi pri različnih organizacijah, ki delujejo zlasti na področju prava Unije, izobraževanja in preizkušanja znanja sodnikov ter alternativnih načinov reševanja sporov.

Maria Lourdes Arastey Sahún je bila imenovana za sodnico na Sodišču 7. oktobra 2021.

Zoltán Csehi

sodnik

Zoltán Csehi, rojen leta 1965 v Budimpešti (Madžarska), je leta 1990 pridobil diplomu iz prava na Eötvösu Loránd Tudományegyetem (univerza v Lorándu Eötvösu, Madžarska) in leta 1991 diplomu Master of Laws na Ruprecht-Karls-Universität Heidelberg (univerza Ruprecht Karl v Heidelbergu, Nemčija). Na Eötvösu Loránd Tudományegyetem je vpisal doktorski študij in leta 2004 zagovarjal doktorsko disertacijo iz pravnih znanosti. Leta 1992 je na Eötvös Loránd Tudományegyetem diplomiral tudi iz umetnostne zgodovine.

Po vpisu v odvetniško zbornico v Budimpešti je med letoma 1995 in 2016 na Madžarskem opravljal odvetniški poklic. Poleg odvetniške dejavnosti je bil določen za arbitra na Pént és Tőkepiaci Állandó Választottbíróság (stalno arbitražno sodišče za finančne in kapitalske trge, Madžarska) in ad hoc arbitra od leta 2004 do leta 2016.

Zoltán Csehi se je poleg tega ukvarjal s poučevanjem prava kot izredni profesor od leta 1991 do leta 2005 in nato kot redni profesor od leta 2005 do leta 2016 na Eötvösu Loránd Tudományegyetem. Poučeval je tudi na Pázmány Péter Katolikus Egyetem (katoliška univerza Péter Pázmány, Madžarska), in sicer od leta 2007 do leta 2013 kot vodja oddelka za gospodarsko pravo, od leta 2013 pa kot profesor. Na tej univerzi je bil v letih od 2013 do 2016 vodja oddelka za zasebno in gospodarsko pravo, od leta 2017 profesor za raziskovanje zasebnega in gospodarskega prava ter od leta 2018 vodja oddelka za civilno pravo. Od leta 2013 je gostujoči profesor na Université catholique de Lyon (katoliška univerza v Lyonu, Francija).

Zoltán Csehi je bil imenovan za sodnika na Splošnem sodišču 13. aprila 2016, od 7. oktobra 2021 pa je sodnik na Sodišču.

Octavia Spineanu-Matei

sodnica

Octavia Spineanu-Matei, rojena leta 1967 v kraju Vălenii de Munte (Romunija), je pridobila diplomu iz prava na Universitatea Alexandru Ioan Cuza (univerza Alexandru Ioan Cuza, Romunija)

(diploma z odliko) leta 1990 in doktorat iz pravnih znanosti na Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza“ (policijska akademija Alexandru Ioan Cuza, Romunija) leta 1999.

Leta 1991 je začela poklicno pot kot sodnica na Judecătoria Sectorului 4 București (prvostopenjsko sodišče okrožja 4 v Bukarešti, Romunija) in to funkcijo tam opravljala do leta 1996. Od leta 1996 do leta 1999 je bila sodnica na Tribunalul București (okrožno sodišče v Bukarešti, Romunija), kjer je bila med letoma 1997 in 1999 predsednica civilnega oddelka. Od leta 1999 do leta 2005 je bila sodnica na Curtea de Apel București (višje sodišče v Bukarešti, Romunija), pri čemer je bila od leta 1999 do leta 2003 predsednica civilnega oddelka, nato pa je bila imenovana za sodnico na Înalta Curte de Casație și Justiție (vrhovno kasacijsko sodišče, Romunija) od leta 2006 do leta 2016.

Octavia Spineanu-Matei je bila od leta 2006 do leta 2016 imenovana za zunanjo članico razširjenega odbora za pritožbe pri Evropskem patentnem uradu v Münchnu (Nemčija).

Leta 1997 se je začela ukvarjati še z izobraževanjem romunskih sodnikov in strokovnih sodelavcev kot predavateljica na Institutul Național al Magistraturii (državni sodni inštitut, Romunija), pri katerem je bila tudi članica znanstvenega odbora, od leta 2011 do leta 2016 pa direktorica. Bila je tudi članica upravnega odbora pri Școala Națională de Grefieri (državna šola za sodne tajnike, Romunija). Od leta 2012 do leta 2016 je bila članica odbora doktorske šole na Universitatea din București (univerza v Bukarešti, Romunija). Je soavtorica več del in številnih člankov s področja prava ter redno sodeluje na nacionalnih in mednarodnih konferencah.

Octavia Spineanu-Matei je bila 19. septembra 2016 imenovana za sodnico na Splošnem sodišču. To funkcijo je opravljala pet let, nato pa je bila 7. oktobra 2021 imenovana za sodnico na Sodišču.

Miroslav Gavalec

sodnik

Miroslav Gavalec, rojen leta 1961 v Zlínu (Češkoslovaška), je najprej pridobil diplomu strojnega inženirja na področju termičnih naprav in jedrske opreme na České vysoké učení technické v Praze (politehnična univerza v Pragi, Češkoslovaška), po tem pa je od leta 1986 do leta 1991 opravljal različne funkcije v slovaški jedrski elektrarni.

Zanimanje za družbene vede ga je pripeljalo do študija prava od leta 1990 do leta 1995 na Univerzita Komenského v Bratislave (univerza Comenius v Bratislavi, Slovaška), na kateri je leta 1995 pridobil naslov „Magister“ prava. Tudi doktorski študij je vpisal na tej univerzi, ki mu je leta 2010 podelila naslov doktor pravnih znanosti (PhD).

Leta 2001 je bil imenovan za sodnika za gospodarske in družinske zadeve ter upravne spore na Okresný súd Bratislava III (okrajno sodišče v Bratislavi III, Slovaška). Na tem sodišču je ostal do leta 2005, ko se je pridružil Najvyšší súd Slovenskej republiky (vrhovno sodišče Slovaške republike), na katerem je bil najprej sodnik na upravnem oddelku, od leta 2009 pa predsednik 1. senata upravnega oddelka.

Poleg poklicne poti v pravosodju se je Miroslav Gavalec posvečal tudi poučevanju. Med letoma 2005 in 2011 je bil predavatelj na inštitutu za ekonomijo in menedžment pri Paneurópska vysoká škola (paneuropska visoka šola, Slovaška). Od leta 2006 do leta 2014 je predaval še na inštitutih za upravno pravo in zasebno pravo pri Paneurópska vysoká škola.

Miroslav Gavalec je bil poleg tega član Foruma sodnikov Evropske unije za okolje od leta 2005 do leta 2020 in Evropskega združenja upravnih sodnikov med letoma 2006 in 2015.

Miroslav Gavalec je bil 7. oktobra 2021 imenovan za sodnika na Sodišču.

Dimitrios Gratsias

sodnik

Dimitrios Gratsias, rojen leta 1957 v Atenah (Grčija), je leta 1980 pridobil diplomu iz prava na Ethniko kai Kapodistriako Panepistimio Athinon (nacionalna in kapodistrijska univerza v Atenah, Grčija), leta 1981 pa magisterij (DEA) iz javnega prava na univerzi Paris I, Panthéon-Sorbone (Francija). Naslednje leto mu je Centre universitaire d'études communautaires et européennes (univerzitetni center za skupnostne in evropske študije, univerzi Paris I in II, Francija) podelil diplomu iz prava Skupnosti.

Dimitrios Gratsias je leta 1985 začel poklicno pot pri Symvoulío tis Epikrateias (državni svet, Grčija), kjer je do leta 1992 opravljal funkcijo strokovnega sodelavca. Nato je bil leta 1992 imenovan za višjega strokovnega sodelavca, leta 2005 pa za državnega svetovalca. Vzporedno z opravljanjem teh funkcij je bil leta 1998 za dve leti (1998–1999) imenovan za nadomestnega člana Anotato Eidiko Dikastirio (specializirano vrhovno sodišče, Grčija), eno leto, in sicer leta 2006, pa je bil član Eidiko Dikastirio Agogon Kakodikias (posebno sodišče za obravnavo disciplinskih zadev v zvezi s sodniki, Grčija). Leta 2008 je bil član Anotato Dikastiko Symvoulío Dioikitikis Dikaiosisinis (vrhovni upravnosodni svet, Grčija). V sodnem letu 2009–2010 je bil inšpektor za upravna sodišča.

Med letoma 1994 in 1996 se je pridružil Sodišču kot strokovni sodelavec v kabinetu generalnega pravobranilca Georgesa Cosmasa.

Dimitrios Gratsias je bil od 25. oktobra 2010 do 6. oktobra 2021 sodnik na Splošnem sodišču, pri čemer je bil predsednik senata v okviru dveh zaporednih mandatov, in sicer od 18. septembra 2013 do 30. septembra 2019. Od 7. oktobra 2021 je sodnik na Sodišču.

Anthony Michael Collins

generalni pravobranilec

Anthony Michael Collins, rojen leta 1960 v New Havnu (Združene države), je leta 1984 pridobil diplomu iz pravnih znanosti na Trinity College Dublin (Irska), leta 1986 pa diplomu Barrister-at-law na Honourable Society of King's Inns (Dublin).

Poklicno pot je začel pri irski odvetniški zbornici kot Barrister-at-law, in sicer je to funkcijo opravljal od leta 1986 do leta 1990 in od leta 1997 do leta 2003, nadaljeval pa kot Senior Counsel, pri čemer je to funkcijo opravljal od leta 2003 do leta 2013. Med letoma 1990 in 1997 je začasno prekinil opravljanje dela kot Barrister-at-law, da bi se pridružil Sodišču Evropskih skupnosti kot strokovni sodelavec v kabinetih sodnikov Thomasa Francisa O'Higginsa (od leta 1990 do leta 1991) in Johna L. Murraya (od leta 1991 do leta 1997). Med letoma 2006 in 2013 je bil imenovan za člana stalnega predstavništva Sveta odvetniških združenj Evrope (CCBE) pri Sodišču Evropske unije in pri Sodišču Evropskega združenja za prosto trgovino (EFTA). Od leta 2015 je tudi izredni profesor prava Unije na University College Cork (univerza v Corku, Irska). Poleg tega je avtor številnih publikacij in del s področja irskega upravnega prava in prava Unije.

Anthony Michael Collins je bil 16. septembra 2013 imenovan za sodnika Splošnega sodišča in je bil v okviru dveh mandatov, ki sta mu bila zaupana, od 21. septembra 2016 predsednik senata.

Od 7. oktobra 2021 je generalni pravobranilec na Sodišču.

Laila Medina

generalna pravobranilka

Laila Medina, rojena leta 1971 v Jelgavi (Latvija), je študirala na IMO International Maritime Law Institute (OMI, inštitut za mednarodno pomorsko pravo, Malta) in tam leta 1995 pridobila magisterij iz mednarodnega pomorskega prava. Leto pozneje ji je Latvijas Universitāte (univerza Latvije) izdala potrdilo o usposobljenosti za odvetniški poklic. Nato je leta 2002 na Rīgas Juridiskā augstskola (visoka pravna šola v Rigi, Latvija) pridobila magisterij iz prava Unije.

Leta 1995 se je zaposlila na latvijskem ministrstvu za promet kot vodja pravnega oddelka in namestnica direktorja oddelka za pomorski promet. Ti funkciji je opravljala do leta 2002, ko je bila na tem ministrstvu imenovana na mesto svetovalke državnega sekretarja za evropske zadeve.

Laila Medina je bila od leta 2004 do leta 2005 namestnica vodje urada za evropske zadeve pri državnem kanclerstvu Republike Latvije.

Leta 2005 je postala direktorica oddelka za načrtovanje politik na latvijskem ministrstvu za pravosodje. Od leta 2006 je bila namestnica državnega sekretarja za sektorsko politiko na latvijskem ministrstvu za pravosodje, na katerem je bila od leta 2009 do leta 2021 namestnica državnega sekretarja za pravno politiko.

Laila Medina se je na poklicni poti posvečala tudi poučevanju. Med letoma 1998 in 2006 je bila predavateljica za evropsko pravo in institucionalno pravo Evropske unije na Valsts administrācijas skola (šola za javno upravo, Latvija). Leta 2012 je izvajala tudi usposabljanje za sodnike in notarje v zvezi z Uredbo Rim III. Poleg tega je od leta 2008 članica sveta pravne fakultete na Biznesa augstskola Turība (visoka poslovna šola „Turība“, Latvija).

Laila Medina je bila 7. oktobra 2021 imenovana za generalno pravobranilko na Sodišču.

Nicholas Emiliou

generalni pravobranilec

Nicholas Emiliou, rojen v Famagusti (Ciper), je študiral na Ethnikó ke Kapodistriakó Panepistímio Athinón (nacionalna in kapodistrijska univerza v Atenah, Grčija), na kateri je diplomiral leta 1986. Študij je nadaljeval na London School of Economics and Political Science (ekonomska in politična šola v Londonu, Združeno kraljestvo) in tam leta 1987 pridobil magisterij iz evropskega prava. Leta 1991 je postal doktor pravnih znanosti na University College London (University College v Londonu, Združeno kraljestvo).

Na tej univerzi je začel svojo univerzitetno kariero kot asistent raziskovalec, to funkcijo pa je opravljal od leta 1988 do leta 1991. Nato je v letih od 1991 do 1993 poučeval evropsko pravo na University of Southampton (univerza v Southamptonu, Združeno kraljestvo), od leta 1993 do leta 1994 pa na Queen Mary and Westfield College, University of London (Queen Mary and Westfield College, univerza v Londonu, Združeno kraljestvo). Med letoma 1995 in 1997 je bil nosilec katedre Jean Monnet za evropsko integracijo na University of Durham (univerza v Durhamu, Združeno kraljestvo). Nicholas Emiliou je poleg opravljanja teh dejavnosti od leta 1994 do leta 1997 delal kot honorarni raziskovalec (Honouring Senior Research fellow) na University College London in posebni svetovalec ciprskega ministra za zunanje zadeve.

Med letoma 1997 in 1998 je bil pooblaščen minister na oddelku za Evropsko unijo ciprskega ministrstva za zunanje zadeve, od leta 1998 do leta 1999 pa namestnik stalnega predstavnika Republike Ciper pri Evropski uniji.

Nicholas Emiliou je bil od leta 1999 do leta 2002 pooblaščen in izredni veleposlanik Republike Ciper na Irskem.

Med letoma 2002 in 2004 je bil stalni predstavnik Republike Ciper pri Svetu Evrope in zastopnik ciprske vlade v zadevah, ki so bile predložene Evropskemu sodišču za človekove pravice. Leta 2004 je bil imenovan za stalnega predstavnika Republike Ciper pri Evropski uniji in to funkcijo opravljal do leta 2008.

Nicholas Emiliou je bil tedaj imenovan za stalnega sekretarja na ciprskem ministrstvu za zunanje zadeve, kjer je ostal do leta 2012.

Med letoma 2012 in 2017 je bil stalni predstavnik Republike Ciper v Združenih narodih v New Yorku, nato pa je opravljal funkcijo stalnega predstavnika Republike Ciper pri Evropski uniji od leta 2017 do leta 2021. Poleg tega je bil od leta 1995 do leta 2016 član Stalnega arbitražnega sodišča v Haagu (Nizozemska).

Nicholas Emiliou je bil 7. oktobra 2021 imenovan za generalnega pravobranilca na Sodišču.

Tamara Čapeta

generalna pravobranilka

Tamara Čapeta, rojena leta 1967 v Zagrebu (Hrvaška), je študirala pravo na Sveučilište u Zagrebu (univerza v Zagrebu, Hrvaška), kjer je diplomirala leta 1991. Študij je nadaljevala na Collège d'Europe v Bruggeju (Belgija), kjer je leta 1993 pridobila magisterij iz naprednih evropskih študij. Po vrnitvi na Sveučilište u Zagrebu je pripravila doktorsko disertacijo in leta 2001 postala doktorica pravnih znanosti.

Tamara Čapeta je leta 1992 začela poklicno pot kot uradnica na hrvaškem ministrstvu za zunanje zadeve na oddelku za evropsko integracijo in na oddelku za agencije OZN s sedežem v Evropi. Med letoma 1994 in 1997 je opravljala raziskovalno delo glede procesa evropske integracije na Institut za razvoj i međunarodne odnose (inštitut za razvoj in mednarodne odnose, Hrvaška).

Leta 1997 je začela univerzitetno kariero kot univerzitetna asistentka na oddelku za gospodarsko pravo in mednarodno trgovino na ekonomski fakulteti Sveučilište u Zagrebu. Od leta 2002 je profesorica na pravni fakulteti Sveučilište u Zagrebu, kjer je bila ena od ustanovnih članov oddelka za evropsko javno pravo.

Tamara Čapeta je bila vodja prevajalskega oddelka za hrvaški jezik pri Generalnem direktoratu za večjezičnost na Sodišču Evropske unije od leta 2013 do leta 2014, zatem pa je znova poučevala na Sveučilište u Zagrebu. Od leta 2015 do leta 2021 je bila na tej univerzi vodja oddelka za evropsko javno pravo in direktorica študijskega programa tretjega cikla za evropsko pravo. Leta 2018 je bila ustanoviteljica centra odličnosti Jean Monnet, ki se ukvarja z raziskovanjem pravne države in pri katerem je bila od leta 2018 do leta 2021 koordinatorka.

Tamara Čapeta je avtorica številnih publikacij na področju prava Unije. Je ustanoviteljica mednarodne revije za pravo Unije, ki je zaenkrat edina na Hrvaškem, od leta 2010 do leta 2015 pa je bila tudi njena odgovorna urednica. Vzporedno z dejavnostjo poučevanja na Sveučilište u Zagrebu je bila med letoma 2005 in 2010 v okviru programa za izmenjavo gostujoča profesorica za pravo Unije na Indiana University (univerza v Indiani, Združene države), leta 2016 pa na University of Pittsburgh (univerza v Pittsburghu, Združene države) in na Zhōngguó Zhèngfǎ Dàxué (kitajska univerza za družbene vede in pravo, Kitajska). V okviru programov nadaljnjega poklicnega usposabljanja iz prava Unije, ki jih organizirata Pravosudna akademija (sodna akademija, Hrvaška) in Državna škola za javnu upravo (državna šola za javno upravo, Hrvaška) je poučevala tudi hrvaške sodnike in uradnike.

Leta 2020 je skupni odbor Evropske unije Tamaro Čapeto imenoval za članico posebnega arbitražnega sveta na podlagi sporazuma o izstopu Združenega kraljestva, te funkcije pa po imenovanju za generalno pravobranilko na Sodišču ne opravlja več.

Tamara Čapeta je bila 7. oktobra 2021 imenovana za generalno pravobranilko na Sodišču.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 43032793